

สัจธรรมกับการบริหารจัดการตนเอง
ในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19)*
SAPPURISTHAM AND SELF-MANAGEMENT
IN THE AGE OF CORONA VIRUS DISEASE (COVID-19)

พระปลัดธีรภัทร์ นาดสีโล
Phrapalad Teerapat Nathasilo
วัดทิวการะอนันต์
Watthaweekaraan, Thailand
E-mail: beer0850899191@gmail.com

บทคัดย่อ

สัจธรรมกับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) เป็นรูปแบบการบริหารจัดการตนเองที่มีชีวิตเปลี่ยนแปลงจากอดีตอย่างสิ้นเชิง การปฏิบัติตนเองที่เปลี่ยนแปลง เป็นการให้ความสำคัญกับตนเองมากกว่าการให้ความสำคัญกับบุคคลรอบข้างนั้น แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่สำหรับ การใช้ชีวิตในสมัยใหม่ คำสอนในพระพุทธศาสนา มีจุดมุ่งหมายสูงสุดเพื่อดับทุกข์ โดยเฉพาะความทุกข์ทางใจ ที่สังคมชุมชนและตนเองในสมัยใหม่กำลังประสบปัญหามากมาย ซึ่งสังคมปัจจุบันนี้ มีรูปแบบในการบริหารจัดการตนเองได้เปลี่ยนแปลง จากอดีตอย่างสิ้นเชิง ส่งผลให้แนวความคิดของคนเปลี่ยนแปลง มุ่งเน้นในการให้ความสำคัญกับตน สนใจประโยชน์ของตน มากกว่าการให้ความสำคัญกับบุคคลรอบข้าง หรือประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้น การเอาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีชื่อว่า หลักสัจธรรมมาบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น โดยเฉพาะความทุกข์ทางใจที่มีมากเกินไปในยุคสมัยที่มีโรคร้ายรุมเร้า และสามารถอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้ การนำหลักสัจธรรม 7 ประการ ซึ่งประกอบด้วย คือ ธัมมัญญาตา ความรู้จักธรรม อตถัญญาตา ความรู้จักอรรถ อตถัญญาตา ความรู้จักตน มัตถัญญาตา ความรู้จักประมาณ กาลัญญาตา ความรู้จักกาล ปริสัญญญาตา ความรู้จักบริษัทหรือชุมชน และบุคคลปโรปรัญญาตา ความรู้จักบุคคล สำหรับหลักสัจธรรมนี้จะช่วยให้ผู้ยึดถือและปฏิบัติตาม ใช้เป็นหลักการบริหารจัดการตนเอง สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้โดยไม่เกิดปัญหา ซึ่งผลที่ได้จากตัวบุคคล จะส่งผลต่อเป็นกลุ่มเป็นสังคมที่ดีต่อไป

* Received 18 April 2021; Revised 30 April 2021; Accepted 16 May 2021

คำสำคัญ: สัมปยุตธรรม, การบริหารจัดการตนเอง, โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19)

Abstract

Sappuristham and Self-Management in the Age of Corona Virus Disease (COVID-19) It is a living self-management style that has changed completely from the past. Changing self-practices, it is to focus on oneself rather than on those around them. Represents a big change for Modern living Teachings in buddhism with the highest aim to end suffering Especially the suffering of the heart That society, community and oneself in modern times are facing many problems Which society today There has been a change in self-management style. Completely from the past as a result, the concept of people has changed. The focus is on giving priority to oneself. Interested in their benefits Rather than paying more attention to the people around Or common interests Therefore, the adoption of Buddhist principles that are believed to be the principle of Sappuristham to manage themselves in the era of coronavirus disease (COVID-19) So as not to cause unwanted problems Both to oneself and others Especially the psychological suffering that was too much during the time of the debilitating disease And able to live happily in society Sappuristham 7 things Which consists of *thammayyuta*, the knowledge of the Dharma. *Xat thanyu ta*, knowledge of attitudes. *Xat tayyuta*, Knowledge of *Mattayuta*, approximation. *Kalayyuta*, Acquaintance. *Pri sayyuta*, Knowing about the company or community. and *pu khkhlp ro prayyuta*, Know-how For the principles of Sappuristham will help people adhere and follow. Use it as a self-management principle, able to live in society without any problems. Which results from the person Will affect as a group to be a good society.

Keywords: Sappuristham, Self-Management, Coronavirus Disease (COVID - 19)

บทนำ

สังคมไทย เป็นการดำรงชีวิตต่อกันมาอย่างยาวนาน เป็นสังคมที่พึ่งพาอาศัยกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีแบบไทย มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นต่างจากสังคมอื่น เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน การแต่งกาย ความเชื่อ มารยาท อาหาร การดำเนินชีวิตที่มีพุทธศาสนา เป็นพื้นฐาน เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ เป็นต้น (พระมหาสมควร ศรีสังคราม, 2550) พุทธศาสนาเป็นแนวทางของการปฏิบัติตนหรือเป็นหลักการบริหารจัดการตนเอง โดยมีหลักคำ

สอนทางพระพุทธศาสนาเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยการบริหารจัดการตนเองในสังคมหรือชุมชน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการอยู่ร่วมกันในสังคม ล้วนมาจากหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น การอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีผู้คนจำนวนมาก ย่อมเกิดปัญหาที่แตกต่างกันไป (อนันต์ เกตุวงศ์, 2523) ไม่ว่าจะด้านความคิด ด้านพฤติกรรม เป็นต้น ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย เช่น ในสมัยปัจจุบันนี้ซึ่งได้เกิดปัญหาโรคร้ายที่มีชื่อเรียกว่าโรคโควิด 19 มาฆ่าชีวิตคนในสังคมไปเป็นจำนวนมาก แน่แน่นอนว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงย่อมส่งผลทั้งในแง่บวกและแง่ลบ เช่น การค้าขาย การทำมาหากินในรูปแบบต่าง ๆ และการปรับตัว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำหลักคำสอนในพระพุทธศาสนามาประยุกต์เพื่อการแก้ไข้ปัญหา ควบคู่กับการบริหารจัดการตนเอง ในยุคสมัยใหม่ที่มีเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ให้มีประสิทธิภาพ เพราะสังคมที่เน้นการบริหารจัดการด้านวัตถุแต่ยังขาดการพัฒนาด้านจิตใจ ย่อมส่งผลให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีกมาก

ดังนั้น จึงต้องนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาใช้ในการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) สัปปุริสธรรม 7 ประการ จึงเป็นหลักคำสอนที่สัมพันธ์ต่อการบริหารจัดการตนเองให้มีความประพฤติตนที่ดีต่อบุคคลในสังคม เพราะการดำเนินชีวิตที่ดีได้จะต้องรู้จักมีเหตุ มีผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาล รู้จักชุมชนและรู้จักบุคคล เป็นการบริหารจัดการตนเองในการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ หรือรูปแบบใหม่ เป็นสิ่งที่ตนเองเรียนรู้ที่จะนำไปใช้เพื่อปรับตัวให้อยู่รอดได้ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และหลักสัปปุริสธรรม เป็นหลักคำสอนที่สัมพันธ์ต่อการบริหารจัดการตนที่ดีของบุคคลในสังคม เพราะการดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่ให้มีคุณภาพ และมีความสุขได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักความมีเหตุ มีผล มีสติสัมปชัญญะ ไม่วางม ู้จักตน เข้าใจตน และเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น ทั้งยังเป็นผู้รู้จักประมาณในสถานการณ์บ้านเมือง ปัจจุบันเกิดภาวะวิกฤติ มีผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ข้าวยาก หมากรแพง เกิดภัยธรรมชาติรุนแรง มีโรคอุบัติใหม่เกิดขึ้น คือเชื้อไวรัสที่กำลังระบาดอย่างรุนแรง นักการเมือง บุคคลในสังคมหวังกอบโกยผลประโยชน์เป็นส่วนตัวมากขึ้น การรู้จักประมาณในการใช้จ่ายเป็นสิ่งจำเป็นในสังคมสมัยใหม่ การมีวินัยในตนเอง การบริหารจัดการเวลา การเคารพสถานที่ และรู้จักเคารพบุคคลอื่น หลักสัปปุริสธรรม 7 ประการ จึงควรปลูกฝังให้มีขึ้นภายในจิตใจ เพราะเป็นหลักธรรมที่สามารถประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการในการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สัปปุริสธรรม

ธรรมที่ทำให้คนเป็นคนดี มีคุณธรรม และเป็นผู้ควรแก่การยกย่องนับถือ เป็นคนที่สามารถดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ประกอบด้วยหลักธรรม 7 ประการ ดังนี้

1. ธัมมัญญตา คือ การรู้จักเหตุ หมายความว่า การรู้จักเหตุในเชิงที่ว่า คือ การรู้จัก และเข้าใจในหลักการ ระเบียบ และกฎเกณฑ์ของสิ่งต่าง ๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับ

การดำเนินชีวิต โดยรู้จักว่าตนจะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่มีอยู่อย่างไร สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำภายใต้เหตุ และผลอันถูกต้อง (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), 2546)

2. อัตถัญญุตตา คือ การรู้จักผล หมายความว่า การรู้จักผลในเชิงที่ว่า คือ การเป็นผู้รู้จักผลหรือประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำ สามารถรู้ถึงความมุ่งหมายของธรรมแต่ ละอย่างได้ชัดเจน เช่น รู้ว่าประพฤติตามธรรมข้อนี้จะได้รับผลอย่างนี้ และรู้จักที่จะแสวงหา ประโยชน์ให้แก่ตนเอง และผู้อื่น เพราะเห็นด้วยปัญญาว่าเกิดผลดีจากการปฏิบัติ

3. อัตตัญญุตตา คือ การรู้จักตน หมายความว่า การรู้จักตนเองในเชิงที่ว่า คือ ความรู้จักประมาณตนในเรื่องต่าง ๆ ทั้งฐานะทางการเงิน และความเป็นอยู่ ฐานะหรือตำแหน่ง ในหน้าที่การงาน รวมไปถึงรู้จักสภาพความคิด และจิตใจของตน เมื่อรู้ว่าตนมีกำลัง มีความคิด อย่างไร มีอุปนิสัยอย่างไร เมื่อนั้น ย่อมที่จะสามารถวางตัวหรือปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง และ เหมาะสมในสังคม (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), 2546)

4. มัตตัญญุตตา คือ การรู้จักประมาณ หมายความว่า การรู้จักประมาณในเชิง ที่ว่า คือ การเป็นคนรู้จักความพอดี หรือ ความพอเพียงในทุก ๆ ด้าน ทั้งความพอดีในตน ความพอเพียงในชีวิต รู้จักความพอดีในการพูด พอดีในการทำงาน พอดีในการหาทรัพย์ และ พอดีในการจ่ายทรัพย์ ด้วยการรู้จักประมาณกำลังตนเอง

5. กาลัญญุตตา คือ การรู้จักเวลา หมายความว่า การรู้จักเวลาในเชิงที่ว่า คือ การเข้าใจในกาลเวลาอันสมควร และระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการทำกิจอันใด ๆ และ พึงใช้กาลเวลานั้นให้เหมาะสม เช่น รู้ว่าเวลาไหนควร เวลาไหนไม่ควรทำ รู้ว่าเวลาไหนควรทำ อะไร ควรทำก่อน อะไรควรทำหลัง ด้วยการจัดลำดับของงาน และเวลาให้สัมพันธ์กัน รวมถึงรู้จักประมาณเวลาขณะทำสิ่ง ๆ นั้นให้เหมาะสม (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), 2546)

6. ปริสัญญุตตา คือ การรู้จักชุมชน หมายความว่า การรู้จักชุมชนในเชิงที่ว่า คือ การเป็นผู้รู้จักชุมชน ถิ่นอาศัย หรือสังคมที่ตนอาศัยอยู่ รวมถึงรู้จักว่าชุมชนเหล่านั้น มีความต้องการอะไร มีความเห็นหรือข้อตกลงอย่างไร เมื่อทราบเช่นนั้นแล้ว ย่อมทำให้สามารถ อยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างมีความสุข และเกิดความร่วมมือจากชุมชนอย่างแท้จริง (พระธรรม ปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), 2546)

7. บุคคลโปรปริญญุตตา คือ การรู้จักบุคคล หมายความว่า การรู้จักบุคคลใน เชิงที่ว่า คือ การเป็นผู้รู้จักเลือกคบคน ใครควรคบหรือไม่ควรคบ และรู้จักว่าคนแต่ละคนมี อุปนิสัยใจคอที่แตกต่างกัน มีคุณธรรมต่างกัน มีความประพฤติต่างกัน มีหน้าที่การงานต่างกัน ดังนั้น จึงควรรู้จักเลือกคบหาคนที่ควรคบ ทำให้ได้คนดี คนทำงานเก่ง และเหมาะสมกับงาน (พระมหาสมควร ศรีสังกราม, 2550)

ดังนั้น ผู้ที่รู้จักบุคคล และเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยรู้จักเลือกบุคคลให้ เหมาะสมกับงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงาน หลักสัปปริสธรรมนั้นซึ่งประกอบไปด้วย 7 ประการด้วยกัน คือ 1) ธัมมัญญุตตา ความรู้จักธรรม 2) อัตถัญญุตตา ความรู้จักอรรถ

3) อัตตัญญา ความรู้จักตน 4) มัตตัญญา ความรู้จักประมาณ 5) กาลัญญา ความรู้จักกาล 6) ปริสัญญญา ความรู้จักบริษัทหรือชุมชน 7) บุคคลปโรปรัญญา ความรู้จักบุคคล หลักสัปปริสธรรมนอกจากจะทำให้ตนเอง ปฏิบัติตนได้ดีแล้ว ยังเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน เป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้สามารถรักษาความเป็นมนุษย์ของตนไว้ได้ รวมถึงคุณสมบัติของคนดีที่ สมบูรณ์ คือ เป็นคนดี คนฉลาด และเหมาะสมอย่างเสมอดันเสมอปลาย

การบริหารจัดการ

ในการศึกษาความหมายของการบริหารและการจัดการ ควรทำความเข้าใจแนวคิด เกี่ยวกับการบริหาร กล่าวคือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม (บุญทัน ดอกไธสง, 2537) ซึ่งหมายถึง ธรรมชาติของมนุษย์ย่อมอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ไม่อยู่อย่างโดดเดี่ยว การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มของ มนุษย์อาจมีได้หลายลักษณะ ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศ เมื่อมนุษย์อยู่รวมกัน เป็นกลุ่มซึ่งในแต่ละกลุ่มจะต้องมี “ผู้นำกลุ่ม” รวมทั้งมี “แนวทางหรือวิธีการควบคุมดูแลกัน ภายในกลุ่ม”

1. การบริหาร (Administration) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน “administratiae” หมายถึง การช่วยเหลือ (Assist) หรืออำนาจการ (Direct) การบริหารมี ความสัมพันธ์หรือมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “Minister” (สมพงษ์ เกษมสิน, 2514) ซึ่งหมายถึง การรับใช้ หรือผู้รับใช้ หรือผู้รับใช้รัฐ คือ รัฐมนตรี สำหรับความหมายดั้งเดิมของคำ ว่า administer หมายถึง การติดตามดูแลสิ่งต่าง ๆ การบริหาร คือ ศิลปะในการใช้บุคคลอื่น ร่วมกับปัจจัยในการจัดการเพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปได้ตามวัตถุประสงค์และสนองต่อความ คาดหวังในการบริหารงานเป็นการทำงานที่ให้บุคลากรประสบความสำเร็จในเป้าหมายนั้น ๆ ในกระบวนการจะได้รับความก้าวหน้าขึ้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ร่วมกันทำให้บรรลุ เป้าหมายตามที่กำหนด

การบริหารหรือการจัดการองค์กรมีความจำเป็นต้องใช้ศาสตร์ใน การบริหารงาน ในการบริหารงานองค์กรให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้บริหารควรยึดหลักดังนี้

1. สร้างคนเก่ง ให้คนเก่งมีเวทีแสดงความสามารถ ได้เป็นที่ยอมรับ องค์กรควรมีนโยบายพัฒนาคนเก่ง สร้างคนที่เก่งกว่าตนเองขึ้นมา และเลือกใช้คนให้ถูก ใช้คนให้เป็น
2. มีกลยุทธ์ในการบริหารงาน ใช้เครื่องมือมาประยุกต์ให้ถูก ศึกษาวิจัยหาความต้องการขององค์กร
3. มีกลยุทธ์ในการบริหารคน สร้างค่านิยมและวัฒนธรรมการสร้าง คนเก่ง พัฒนาผู้นำในทุกระดับชั้น
4. เป็นผู้ที่มิทักกะกระบวนการในการสร้างให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่จาก คนรอบตัวซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จ

5. ต้องมีการบริหารความเสี่ยง โดยประเมินความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นจากโอกาสและผลกระทบที่อาจจะเกิด และหาวิธีจัดการความเสี่ยงเหล่านั้นเท่าที่ทำได้

6. จะต้องมีการศึกษาคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อลดค่าใช้จ่ายลดเวลา เพิ่มความพึงพอใจต่อองค์กร

7. ต้องมีการบริหารผลการปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้ผลการปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อเป้าหมาย และทิศทางขององค์กร

2. การจัดการ (Management) นิยมใช้ในภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้ง เพื่อมุ่งแสวงหากำไร หรือกำไรสูงสุด สำหรับผลประโยชน์ที่จะตกแก่สาธารณะถือเป็นวัตถุประสงค์รอง หรือเป็นผลพลอยได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงแตกต่างจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งหน่วยงานภาครัฐ ที่จัดตั้งขึ้น เพื่อให้บริการสาธารณะ (ทั้งหลาย) แก่ประชาชน การบริหารภาครัฐทุกวันนี้ เรียกว่า การบริหารจัดการ เกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจมากขึ้น เช่น การนำแนวคิดผู้บริหารสูงสุด หรือ ซีอีโอ มาปรับใช้ในวงราชการ การบริหารราชการด้วยความรวดเร็ว การลดพิธีการที่ไม่จำเป็น การลดขั้นตอนการปฏิบัติราชการ และการจูงใจด้วยการให้รางวัลตอบแทน เป็นต้น นอกเหนือจากการที่ภาครัฐได้เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจเข้ามารับสัมปทานจากภาครัฐ เช่น ให้สัมปทานโทรศัพท์มือถือ การขนส่ง เหล้า บุหรี่ อย่างไรก็ตาม ภาครัฐก็ทำได้ทำประโยชน์ให้แก่สาธารณะหรือประชาชนได้เช่นกัน เช่น จัดโครงการคืนกำไรให้สังคมด้วยการลดราคาสินค้า ขายสินค้าราคาถูก หรือการบริจาคเงินช่วยเหลือสังคม

การจัดการ คือ การดำเนินการในการวางแผนตัดสินใจ การจัดองค์การ การนำ และการควบคุมทรัพยากรพื้นฐานขององค์กร อันได้แก่ ทรัพยากร การเงิน สินทรัพย์ถาวร ข้อมูล และทรัพยากรมนุษย์ เพื่อจะช่วยให้องค์การบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการจัดการนั้นสามารถนำไปใช้ได้กับทุก ๆ ประเภท ไม่ว่าจะเป็นการจัดการวัด การจัดการบ้าน การจัดการสังคมที่อยู่อาศัย เป็นต้น แต่สำหรับคำว่า “การจัดการ” นั้น เป็นการให้คำนิยามที่ว่าเป็นการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อทำให้เกิดความรวดเร็วขึ้น มีความเป็นเอกเทศ ไม่ทำให้เกิดความสับสนซับซ้อนมาก จึงมักมีการใช้คำว่า “การจัดการ” ในองค์กรเอกชน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มักแสวงหากำไร เพราะเชื่อว่า “การจัดการ” จะมีความรวดเร็ว ไม่สับสนซับซ้อน มีประสิทธิภาพ แต่ในปัจจุบันนี้ “การจัดการ” นั้นได้นำมาใช้ในระบบงานของรัฐเพื่อเป็นการลดขั้นตอน หรือความซับซ้อน ซึ่งก็เป็นหน่วยงานที่เรียกว่า “รัฐวิสาหกิจ” แต่ก็ยังมีการนำคำว่า “การจัดการ” นั้นไปใช้อย่างแพร่หลายรวมถึง “องค์กรพระพุทธศาสนา” ด้วยเช่นกัน จึงเป็นที่นิยมมากขึ้นและสำหรับหลักการจัดการนั้นจะประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎี POLC (พิเชษฐ์ บัญญัติ, 2548) มีรายละเอียดดังนี้ คือ

การวางแผน คือ เป็นการกำหนดเป้าหมายที่องค์การต้องการบรรลุในอนาคตพร้อม กับวิธีการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น กระบวนการวางแผนประกอบด้วย การวิเคราะห์

สถานการณ์ปัจจุบัน การคาดการณ์ในอนาคต การกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ที่ต้องการบรรลุ วิธีการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย และยังรวมถึงการกำหนดกลยุทธ์ที่จะใช้ ซึ่งจะเห็นว่าการตัดสินใจเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผน หน้าที่ในการวางแผนนี้ช่วยให้องค์กรเตรียมตัวรับมือถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

การจัดการองค์การ คือ เป็นการประสานทรัพยากรไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรด้านการเงิน สินทรัพย์ถาวร ข้อมูล และมนุษย์ รวมทั้งทรัพยากรอื่น ๆ ให้ทำงานประสานกันอันจะทำให้ องค์การบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ การจัดองค์การครอบคลุมถึงการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ จัดกลุ่มงานเป็นหน่วยงานต่าง ๆ การจัดสรรทรัพยากร รวมทั้งการจัดระบบการทำงานที่จะช่วยให้คนทำงานร่วมกันอย่างประสบความสำเร็จ (เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ, 2549)

การนำ คือ เป็นการกระตุ้นการทำงานของสมาชิกในองค์การเพื่อทำงานได้อย่างเต็มความสามารถ เป็นประโยชน์แก่ตนเองและองค์การ โดยการนำนั้นรวมถึงการติดต่อ ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ช่วยแนะนำแนวทางและสร้างแรงจูงใจให้สมาชิกในองค์การบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

การควบคุม คือ สำหรับติดตามตรวจสอบผลการทำงานและความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น หากปราศจากหน้าที่นี้แล้ว องค์การจะไม่สามารถรู้ได้เลยว่า การดำเนินการนั้นเป็นไปตามที่วางแผนไว้หรือไม่ และการควบคุมช่วยให้ทราบว่าต้องมีการปรับเปลี่ยนอะไร อย่างไรบ้างเพื่อช่วยให้องค์การบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การควบคุมมีความสำคัญกับองค์การขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ โดยที่เครื่องมือที่ใช้ในการควบคุมอาจแตกต่างกันไปตามความเหมาะสม องค์การขนาดเล็กอาจมีเพียงการจัดการทางการเงิน เพื่อตรวจสอบดูผลการดำเนินงาน ในขณะที่องค์การขนาดใหญ่อาจมีการตั้งหน่วยขึ้นมาเฉพาะสำหรับการควบคุม

ดังนั้น “การบริหารจัดการ” คือ การใช้ความรู้ที่เป็นศาสตร์และทักษะ ที่เป็นศิลป์ ในการนำเอาทรัพยากรบุคคล งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการ มาใช้อย่างเป็นกระบวนการ มีระบบ มีระเบียบแบบแผน เพื่อสามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

โรคโควิด 19

โรคโควิด 19 คือ โรคติดต่อซึ่งเกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา ชนิดที่มีการค้นพบล่าสุด ไวรัส และโรคอุบัติใหม่นี้ ไม่เป็นที่รู้จัก ก่อนที่จะมีการระบาดในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน ในเดือนธันวาคมปี 2019 ขณะนี้โรคโควิด 19 มีการระบาดใหญ่ไปทั่ว ส่งผลกระทบแก่หลายประเทศทั่วโลก (สุรชัย โชคครรชิตไชย, 2563)

ต้นกำเนิดของไวรัส ต้นตอของไวรัสน่าจะมาจากการที่ไวรัสจากสัตว์ตัวกลางระบาดมาสู่คน ผู้ป่วยรายแรกเท่าที่ทราบกันเริ่มมีอาการตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม และไม่มี ความเชื่อมโยงกับตลาดต้องสงสัยในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน แต่ผู้ป่วย หลายรายอาจมีมาตั้งแต่ช่วงกลางเดือน

พฤศจิกายนหรือก่อนหน้านั้น มีการเก็บตัวอย่างจากสิ่งแวดล้อมในตลาดไปส่งตรวจและพบเชื้อไวรัส และพบมากที่สุดในปีบริเวณที่ ค้าสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม ตลาดอาจเป็นต้นกำเนิดของไวรัส หรืออาจมีบทบาทในการขยายวงของการระบาดในระยะเริ่มแรก (ประสงค์ สุนศิริ, 2562)

การแพร่เชื้อ โควิด 19 นี้โดยหลักแล้ว แพร่จากคนสู่คนผ่านทางฝอยละอองจากจุกหรือปากซึ่งขับออกมา เมื่อผู้ป่วย ไอหรือจาม เราับเชื่อได้จากการหายใจเอาฝอยละอองเข้าไปจากผู้ป่วย หรือจากการเอามือไปจับพื้นผิวที่มีฝอยละอองเหล่านั้นแล้วมาจับตามใบหน้า ระยะเวลาสั้นับจากการติดเชื้อและการแสดงอาการ (ระยะฟักตัว) มีตั้งแต่ 1 - 14 วัน และมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5 - 6 วัน เกิน 97% ของผู้ป่วยเริ่มมีอาการ ภายใน 14 วัน (อนุตรา รัตน์นราทร, 2563)

เหตุการณ์ระบาดเป็นวงกว้าง เหตุการณ์ระบาดเป็นวงกว้างเกิดเมื่อคนหนึ่งคนแพร่เชื้อไวรัสไปสู่คน กลุ่มใหญ่ผิดปกติสถานการณ์ที่จะทวีความรุนแรงของการระบาดเป็นวงกว้าง รวมถึง การชุมนุมขนาดใหญ่ ประชากรสูงอายุ ประชากรไร้ถิ่นฐาน การสัมผัสโรคจากต่างประเทศ ความหนาแน่นของขอบเขตเมือง ระบบสาธารณสุขไม่เข้มแข็ง รัฐบาลขาดความโปร่งใส สื่อขาดเสรีภาพ (อนุตรา รัตน์นราทร, 2563)

ลักษณะจำเพาะของโรค อัตราการแพร่เชื้อและความรุนแรง Basic Reproductive Rate (RO) คือ ค่าเฉลี่ยที่ผู้ป่วย 1 คนจะแพร่เชื้อให้ผู้อื่นในกลุ่มประชากรที่มีความไวต่อการรับเชื้อ ค่า RO ของโรคโควิด 19 อยู่ที่ประมาณ 2 และ 4 Clinical Onset Interval คือ ช่วงเวลาแสดงอาการในผู้ป่วยรายต่อ ๆ กันในช่วงโซ่ของการแพร่ระบาด ในงานวิจัยส่วนใหญ่เวลาเฉลี่ยอยู่ที่ 4 และ 5 วัน Case Fatality Ratio (CFR) หรืออัตราการเสียชีวิต คือ สัดส่วนของผู้ป่วยที่ถึงแก่ชีวิต อัตราคร่าว ๆ ของทั่วโลกอยู่ที่ 7% (ธันวาคม 2019 - พฤษภาคม 2020) (อนุตรา รัตน์นราทร, 2563)

กลุ่มเสี่ยง เสี่ยงต่ำ เด็กและคนหนุ่มสาวติดเชื้อและแพร่เชื้อได้ อย่างไรก็ตามเด็กมักจะไม่มีอาการรุนแรง เสี่ยงสูง ความเสี่ยงต่ออาการรุนแรงของโรคเพิ่มขึ้นตามอายุและในผู้ที่มีโรคประจำตัว เช่น ความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน โรคหลอดเลือดหัวใจ โรคระบบทางเดินหายใจเรื้อรังและโรคมะเร็ง (สุรัชย์ โชคครรชิตไชย, 2563)

ภูมิคุ้มกัน **ระยะสั้น** ลดลงอย่างต่อเนื่อง ผู้ป่วยอาจยังแพร่เชื้อได้แม้มีอาการดีขึ้น สิ่งนี้มีนัยสำคัญต่อการควบคุมป้องกันโรคในบริบทสถานพยาบาลและในการจำหน่ายผู้ป่วย ผู้ป่วยบางรายยังคงต้องแยกกักตัวเองที่บ้านหลังจากได้รับการจำหน่ายแล้ว **ระยะยาว** ขณะนี้ยังไม่หลักฐานเพียงพอเกี่ยวกับประสิทธิภาพหรือระยะเวลาของภูมิคุ้มกันที่สร้างจากสารแอนติบอดี ที่จะรับประกันความเที่ยงตรงของสิ่งที่เรียกว่า “พาสพอร์ตภูมิคุ้มกัน” หรือ “ใบรับประกันว่าไม่มีความเสี่ยง” มีข้อกังวลว่า ผู้คนอาจเข้าใจว่าตนเองมีภูมิคุ้มกันต่อการติด

เชื้อครั้งที่สอง และละเลยการปฏิบัติตามคำแนะนำทางสุขภาพ ซึ่งอาจเป็นการเพิ่ม ความเสี่ยงให้เกิดการระบาดต่อเนื่อง (สุรัชย์ โชคครรชิตไชย, 2563)

การตรวจ ไม่มีการตรวจโควิด19 ชนิดใดได้รับการขึ้นทะเบียน ยกเว้นภายใต้ข้อกำหนดการใช้ในสภาวะฉุกเฉินเท่านั้น ทุกประเภทกำลังอยู่ระหว่างการประเมิน Nucleic Acid Amplification Test (NAATs) (สุรัชย์ โชคครรชิตไชย, 2563) ใช้เพื่อตรวจวินิจฉัยการติดเชื้อ (ว่าตรวจพบไวรัสหรือไม่) ในระยะเฉียบพลันของโรค การตรวจเทคนิคนี้ ใช้เวลาระหว่าง 13 นาทีถึง 3 ชั่วโมง และจำเป็นต้องมีอุปกรณ์เครื่องมือเฉพาะการตรวจหาแอนติบอดีด้วยการสร้างภูมิคุ้มกันจะใช้ตรวจหาแอนติบอดี IgM และ IgG ที่สร้างขึ้นมาต้านไวรัสไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยโรค เนื่องจากการตอบสนองของร่างกายไม่สามารถตรวจพบได้ในสัปดาห์แรกของการเจ็บป่วย การตรวจใช้เวลา 15 นาทีและสามารถใช้ตรวจว่าใครเคยติดเชื้อมาก่อน การศึกษาในระดับประชากรด้วยเทคนิคตรวจสารแอนติบอดีขณะนี้ ทำอยู่ใน 6 ประเทศ การตรวจหาแอนติเจน ใช้ตรวจหาแอนติเจนของไวรัสและอาจเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยการติดเชื้อเฉียบพลัน การพัฒนาชุดตรวจทำอยู่ในหลายประเทศ

การรักษา ขณะนี้ยังไม่มียาต้านไวรัสที่ได้รับการขึ้นทะเบียนให้ใช้รักษาโรคโควิด19 แต่มีการทำวิจัยเพื่อพิจารณาว่ามียาตัวใดบ้างที่อาจปรับวัตถุประสงค์การใช้เดิมเพื่อการ รักษาโรคโควิด 19 องค์การอนามัยโลกกำลังประสานงานความร่วมมือในโครงการขนาดใหญ่ชื่อ Solidarity Trial ในหลายประเทศเพื่อประเมินยา/สูตรการรักษา 4 ชนิด

มาตรการระดับบุคคล การรักษาสุขอนามัยของมือและมารยาทใน การไอ/จาม เป็นสิ่งสำคัญที่ควรทำตลอดเวลาและเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะป้องกันตัวเองและผู้อื่น เมื่อหากเป็นไปได้ ควรรักษาระยะอย่างน้อย 1 เมตร จากผู้อื่น เนื่องจากผู้ติดเชื้อบางรายอาจ ยังไม่แสดงอาการหรือมีอาการไม่รุนแรง ดังนั้นการเว้นระยะห่างจากทุกคนสำคัญมาก หากคุณอยู่ในพื้นที่ที่มีการระบาดของ โรคโควิด 19

มาตรการทางสาธารณสุข การกักกัน คือ การจำกัดกิจกรรมต่าง ๆ หรือการแยกผู้ที่ไม่ป่วย แต่อาจมีประวัติสัมผัสใกล้ชิดกับผู้ป่วยโควิด 19 จุดประสงค์คือเพื่อ ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคในห้วงระยะเวลาที่คนเริ่มมีอาการ การแยกกักกัน หมายถึง การแยกผู้ป่วยที่มีอาการของโรคโควิด 19 และอาจแพร่เชื้อได้ จึงทำเพื่อป้องกันการป้องกันการแพร่ระบาดของโรค การเว้นระยะ คือ การอยู่ห่างกันและกัน องค์การอนามัยโลกแนะนำให้ เว้นระยะอย่างน้อย 1 เมตรจากผู้อื่น ส่วนนี้เป็นมาตรการทั่วไปที่ทุกคนควรทำถึงแม้ว่าจะแข็งแรงดี การติดตามผู้สัมผัสโรค ทำเพื่อระบุหาคนที่อาจมีประวัติสัมผัสโรค เพื่อที่จะแยกกักออกไปโดยเร็ว (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม การระบาดไปทั่วในวงกว้างของโรคโควิด 19 และวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์นี้ ทำให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวงในระดับโลก และระดับท้องถิ่น ผลกระทบทางสุขภาพ เศรษฐกิจและสังคม เกิดขึ้นกับกลุ่มคนทุกกลุ่ม

แต่บ่อยครั้งทำลายกลุ่มประชากรเปราะบางมากที่สุด ซึ่งรวมถึง คนยากจน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ เยาวชน และกลุ่มคนชาติพันธุ์ วิถีทางโรคระบาดและเศรษฐกิจกระทบต่อกลุ่มประชากรเปราะบางอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งอาจจุดชนวนให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันและความยากจนมากขึ้น วิถีโลกในครั้งนี้ต้องการการประสานงาน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และนโยบายทางเศรษฐกิจ สังคมและสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพ (ปราณี รามสูตร และจำรัส ดวงสุวรรณ, 2545)

สัปปุริสธรรมกับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19)

หลักสัปปุริสธรรมสามารถประยุกต์ใช้ร่วมกับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคโควิด 19 เพื่อให้ตนเองสามารถปฏิบัติตนในยุคที่มีโรคภัยร้ายแรงได้อย่างสบายใจและปลอดภัย และก็เป็นธรรมที่ทำให้คนเป็นคนดี มีคุณธรรมและเป็นผู้ควรแก่การยกย่องนับถือและเป็นคนที่สามารถดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง สัปปุริสธรรมกับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคโควิด 19 มีการบริหารจัดการตนเอง 7 ประการ (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) ดังนี้

1. ธัมมัญญตา มีหลักการบริหารจัดการตนเอง เช่น ให้ตัวเองมีความรู้จักรักรธรรม รู้หลัก หรือรู้จักเหตุ ดังนั้น การบริหารจัดการตนเองให้ถูกต้อง ไม่เป็นที่เดือดร้อนทั้งตนเองและผู้อื่นในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น ต้องประกอบด้วยหลักของเหตุ ไม่ว่าจะพูด คิด หรือลงมือทำอะไรใด ล้วนต้องอยู่บนพื้นฐานของเหตุ เช่น อะไรเป็นเหตุของความเจริญ อะไรเป็นเหตุให้ทำความดี อะไรเป็นเหตุให้ทำความชั่ว หรืออะไรเป็นเหตุของปัญหาในสังคม อะไรคือหนทางในการแก้ไขปัญหา เป็นต้น ดังนั้น ผู้มีปัญหาจะหมั่นไตร่ตรองถึงเหตุอย่างรอบคอบก่อนลงมือกระทำสิ่งใด เพื่อไม่ให้ผลที่จะเกิดขึ้นสร้างความเดือดร้อนทั้งตนและผู้อื่น

2. อัตถัญญตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ ความรู้จักภรรณี รู้ความมุ่งหมาย หรือ รู้จักผล การบริหารการจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น ต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน รู้ประโยชน์ที่ต้องการหรือรู้จักผลที่จะได้รับ รู้ค่านิยม แนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ มีจุดมุ่งหมายอะไร รู้ว่าเพราะเหตุใดจึงทำให้เกิดผลเช่นนั้น รู้ว่าควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะเกิดผลสำเร็จตามที่ต้องการ เมื่อตัดสินใจทำอะไรก็จะทำด้วยความรอบคอบไม่วัฏวาม มีจิตใจกว้างขวาง ผลแห่งความสำเร็จในชีวิตก็มาจากความมีเหตุ มีผลนั่นเอง

3. อัตตัญญตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ มีความรู้จักตน รู้ฐานะ ภาวะเพศ กำลัง ความรู้ ความถนัด ความสามารถและคุณธรรมต่าง ๆ การบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น เช่น ต้องให้ความสำคัญต่อตนเอง รู้ว่าตนเองเป็นใคร มีข้อด้อยตรงไหน ควรแก้ไขตนเองอย่างไร และควรประพฤติปฏิบัติอย่างไร เช่น รู้ว่าตนเองมีความสามารถด้านใด ถนัดแบบไหน ควรจะช่วยเหลือผู้อื่นอย่างไรและรู้จักตนนั้น ยังเป็นการรู้จักดี รู้จักชั่ว อะไรควรทำ ไม่ควรทำ เมื่อทุกคนสามารถเข้าใจตนเองได้ ก็จะไม่

ก่อปัญหาที่ส่งผลให้ตนเองและผู้อื่นต้องเดือดร้อน นำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนตนไปสู่สังคมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

4. มัตตัญญูตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ มีความรู้จักประมาณ หรือ รู้จักความพอเหมาะพอดี ในการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ต้องรู้จักความพอเหมาะพอดี ความพอเพียงในการดำรงชีวิต สามารถพึ่งตนเอง และดำเนินชีวิตด้วยความมีอิสระในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง ความสามารถในการควบคุมและจัดการเพื่อให้ตนเองได้รับการสนองตอบต่อความต้องการต่าง ๆ รวมทั้งความสามารถในการจัดการปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

5. กาลัญญูตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ มีความรู้จักกาล ระยะเวลาอันเหมาะสม การบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น คนที่บริหารเวลาได้ดีจะรู้สึกว่าคุณค่า สิ่งเหล่านี้นำไปสู่ความสบายใจและสุขใจเป็นคนที่ทำอะไรอย่างมีเป้าหมาย และจะมุ่งมั่นจนกว่าถึง จุดหมายของตน เมื่อผสมกับทักษะและเทคนิคในการบริหารเวลา โอกาสที่จะบรรลุเป้าหมายก็ย่อมมากขึ้น การบริหารเวลาเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง และยังรักษาความสมดุลในชีวิต เวลาเป็นเสมือนผู้ช่วยให้สามารถปฏิบัติ หน้าที่ได้ทุกบทบาทที่ตนเองต้องรับผิดชอบ ทั้งเรื่อง ครอบครัว สังคมการเรียน สุขภาพ การเงินการ งาน ฯลฯ

6. ปริสัญญูตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ มีความรู้ชุมชนสังคมและถิ่นฐาน รู้จักมารยาท ระเบียบวินัย ขนบธรรมเนียมประเพณี และรู้ข้อควรปฏิบัติอื่น ต่อชุมชนนั้น ๆ การบริหารจัดการตนในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น ตนเองต้องรู้กิริยาที่พึงประพฤติต่อชุมชนนั้น ๆ สังคมนั้น ๆ ว่า ชุมชนนี้ สังคมนี้ เมื่อเข้าไปอยู่ด้วยจะต้องประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร ควรปราศรัยอย่างไร แล้วประพฤติตนให้เหมาะสมกับที่ ชุมชน สังคมนั้น ๆ ช่วยเหลือ สงเคราะห์และการบำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชน ไม่ทำตัวเป็นคนขวางโลก ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม เป็นผู้รู้หน้าที่ ทำตามหน้าที่ ไม่บกพร่องต่อหน้าที่ ทำประโยชน์ให้กับสังคมนั้น ๆ คือคนที่ไม่รักโลกนั่นเอง

7. บุคคลโปรปรัชญูตา มีหลักการบริหารจัดการตน คือ มีความรู้จักบุคคล การบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) นั้น ต้องเป็นผู้ที่มีความกตัญญูเป็นพื้นฐาน กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีรู้อุปการคุณที่ผู้อื่นกระทำแล้วแก่ตน ผู้ใดก็ตามที่ทำคุณแก่ตนแล้ว ไม่ว่าจะมากก็ตาม น้อยก็ตาม แล้วระลึก ถึงด้วยความซาบซึ้งไม่ลืม เรียกว่า กตัญญูกตเวที รู้แล้วตอบแทนท่าน การกระทำเป็นสิ่งสำคัญ และตนเองประพฤติตนอย่างไร ย่อมส่งผลให้เป็นอย่างนั้น เป็นไปตามกฎแห่งกรรม และทุกคนมีโอกาที่จะประพฤติชั่วหรือกระทำความผิดพลาดได้ ซึ่งมีสาเหตุจากหลายปัจจัย เช่น อาจเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมภายนอก สภาพสังคมที่บีบบังคับ หรือเพราะความประมาทของตนเองก็สามารถเป็นไปได้เช่นกัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ตามเหตุปัจจัย เมื่อมีการเกิดขึ้นมาแล้ว

ยอมตั้งอยู่ชั่วระยะหนึ่งแล้วเสื่อมสลายดับไปในที่สุด คนชั่วก็อาจกลับใจเป็นคนดีได้ เหมือนคนดีก็อาจกลับกลายเป็นคนชั่วได้เช่นกัน อยู่ที่การบริหารจัดการตนเองทั้งสิ้น

สรุป

สัปปุริสธรรมกับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ในระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากวัตถุนิยมอันไม่มีขอบเขต การศึกษาและทำความเข้าใจต่อสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา คือ สิ่งจำเป็นที่สุด ซึ่งคำสอนในทางพระพุทธศาสนา คือแนวทางในการนำมาปรับใช้ในการบริหารจัดการตนเองอย่างมีคุณภาพ และหลักสัปปุริสธรรม เป็นหลักคำสอนที่สัมพันธ์ต่อการบริหารตนเองที่ดีของบุคคลในสังคม เพราะการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ให้มีคุณภาพ และมีความสุขได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักความมีเหตุ มีผล มีสติสัมปชัญญะ ไม่ว่าจะ รู้จักตน เข้าใจตน และเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น ทั้งยังเป็น ผู้รู้จักประมาณ ในสถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบันเกิดภาวะวิกฤติ มีผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ข้ำวยาก หนักแวง เกิดภัยธรรมชาติรุนแรง มีโรคอุบัติใหม่เกิดขึ้น คือเชื้อไวรัสโควิด 19 ที่กำลังระบาดอย่างรุนแรง นักการเมือง ให้มีการบริหารจัดการตนเองให้มีระบบเป็ยนมากขึ้นในยุคสมัยนี้ การรู้จักประมาณในการใช้จ่ายเป็นสิ่งจำเป็นในสมัยใหม่ การมีวินัยในตนเอง การบริหารจัดการเวลา การเคารพสถานที่ และรู้จักเคารพบุคคลอื่น ดังนั้น หลักสัปปุริสธรรม ควรปลูกฝังให้มีขึ้นภายในจิตใจ เพราะเป็นหลักธรรมที่สามารถประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการตนเองในยุคโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2549). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญทัน ดอกไธสง. (2537). การจัดการองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ประสงค์ สุ่นศิริ. (2562). ค่านิยมที่เปลี่ยนไปในสังคมไทย. เรียกใช้เมื่อ 1 มกราคม 2564 จาก <https://www.naewna.com/politic/columnist/42108>
- ปราณี รามสูตร และจรัส ด้วงสุวรรณ. (2545). พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). (2546). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- _____. (2546). พุทธธรรม ฉบับปรับปรุงและขยายความ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สหธรรมิก.

- พระมหาสมควร ศรีสงคราม. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมปฐิธรรมและพละ
ธรรมกับการปฏิบัติงานของผู้นำสถานศึกษากลุ่มเขตชนใต้สังกัดกรุงเทพมหานคร. ใน
วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย.
- พิเชษฐ บัญญัติ. (2548). หน้าที่หลักทางการบริหาร. กรุงเทพมหานคร: โททูนอว์.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย. ฉบับมหาจุฬาลง
กรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สมพงศ์ เกษมสิน. (2514). การบริหาร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เกษม
สุวรรณ.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2536). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.
- สุรัชย์ โชคครรชิตไชย. (2563). การระบาดของไวรัสโคโรนา (โควิด-19) ในประเทศไทย. เรียกใช้
เมื่อ 8 มิถุนายน 2563 จาก [https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JPMAT/
article/view/242185](https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JPMAT/article/view/242185)
- อนันต์ เกตุวงศ์. (2523). การบริหารการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนุตรา รัตน์นราทร. (2563). รายงานผู้ป่วยโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ผู้ป่วย
รายแรกของ ประเทศไทยและนอกประเทศจีน. วารสารสถาบันบำราศนราดูร, 14(2),
68-79.